Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1889. 38te Aargang.

Guds Retfærdighed og Faderkjærlighed.

(Af C.)

Naar man betragter den menneskelige Familie, som nu lever paa Jorden, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til de højst forskjellige Forhold og Omstændigheder under hvilke de befinde sig, baade i religiøs og social Henseende. Den mest barbariske Vilde i det Indre af Afrika, saa vel som den mægtigste Kejser over Europas mest civiliserede Folk tilhøre een og samme Familie. De have „een Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle og i Alle." (Ef. 4, 6.) Disse to saa ulige stillede Personer, saa vel som alle andre Mennesker, i alle Lande og af alle Racer, have en fælles „Fader, som bor i Himmelen," og den hellige Skrift lærer os, at han „i Sandhed ikke anser Personer, men hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig." (Ap. Gj. 10. 34—35.) Og dog finde vi, at disse højst ulige Forhold, der vise sig her i Livet, ere tilstede strax ved Menneskets Indtræden i denne Verden, og at alle Mennesker, tilsyneladende uden Skyld fra deres egen Side, ere stillede under disse saa vidt forskjellige Omstændigheder, der atter, af Nødvendighed, maa føre andre skjæbnesvangre Følger efter sig, baade i dette Liv og det tilkommende. Der findes saaledes et langt overvejende Antal Hedninger, Muhamedanere og Jøder blandt den nulevende Generation, og dog har Kristendommen aldrig haft en større Udbredelse end den nu har. Blandt disse forskjellige Folkefærd fødes der mange Millioner Børn aarlig, medens maaske ligesaa mange Dødelige maa forlade denne Skueplads uden at have haft den fjærneste Anelse om, at der nogensinde var eller behøves en Verdens Frelser; og saaledes har det gaaet til i Aartusinder. Betragter man Menneskenes Forhold fra et socialt Standpunkt er den store Forskjel i Livsstillinger ikke mindre iøjnefaldende, men,

medens man lægger Mærke til alt dette, er man almindeligvis aldeles ude af Stand til at forene disse Misforhold med en kjærlig og omsorgsfuld Faders Retfærdighed og Visdom, og Mange have derfor stødt an, og ere blevne Gudsfornægtere. Den kristne Missionær, med Bibelen i Haanden, fortæller almindeligvis den stakkels Hedning, at dersom han ikke tror paa Jesus Kristus, saa bliver han fordømt og vil komme til at lide en evig, uendelig Pine i en Sø af Ild og Svovl, hvor Djævle ville kaste ham omkring med Gafler fra den ene Ende af Helvede til den anden. Mangen retskaffen Hednings naturlige, barnlige Kjærlighed vil maaske bringe ham til at tænke paa sin hensovede Fader eller Moder, hvis Kjærlighed, Oprigtighed og Opofrelse endnu staar ham i frisk Erindring, og han kan derfor ikke, fra sit Synspunkt, betragte de Kristnes Gud som et retfærdigt Væsen, naar han vil overgive hans gode Forfædre til Helvedes Kvaler, uden nogen Brøde fra deres Side. Det er maaske velbekjendt, at Kineserne saaledes nære den højeste Ærefrygt og Agtelse for deres levende, saa vel som for deres hensovede Forældre, og at disses Minde altid er dem helligt; det er derfor intet Under, at en Religion, som sender deres Forfædre uden Lov og Dom til det kristne Helvede, er dem en Modbydelighed. Er deres barnlige Agtelse og Kjærlighed for deres Forældre ikke en kristelig Dyd, fordi den, tillige med mange andre Sandheder er indbefattet i Buddha's Lære? „Ær din Fader og din Moder" er eet af de strængeste Bud, som Gud nogensinde gav, enten ved Moses eller ved Kristus, og det er derfor nøje forbundet med Saliggjørelsens Plan. Det er kun Menneskene, som ere komne paa Vildspor angaaende Frelsens Plan og Guds Handlemaade med sine Børn i denne og den tilkommende Verden, begrundet paa, at de ikke kjende deres sande Forhold til Gud, deres Herkomst, forrige Prøvestand og Aarsagen til de højstforskjellige Forhold, hvorunder de nu befinde sig.

Naar Evangeliets Lys kommer til at kaste sine Straaler over disse tilsyneladende mislige Forhold, hvori Menneskene ved Forsynets Styrelse ere komne strax ved deres Indtrædelse i denne Verden, saa bliver ogsaa Aarsagen dertil opklaret, idetmindste tildels, og vi kunne da meget let forene vore Begreber om Guds Retfærdighed og Visdom med Begrebet om hans Faderkjærlighed. Der kan ingen Folger være uden Aarsag. Der maa altsaa absolut være en Grund hvorfor Menneskene komme her til Verden under saa ulige Forhold eller ogsaa maa de, uden Aarsag, være stillede paa saa ulige Trin, udsatte for evig Fortabelse og, i de allerfleste Tilfælde, uden Skyld fra deres Side. Dette vilde være uforeneligt med Retfærdighed, og Gud kan ikke være uretfærdig. „Saa elskede Gud Verden, at han har givet sin Søn den eenbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." (Joh. 3, 16.) „Skriften siger jo: hver den, som tror paa ham, skal ikke beskæmmes. Og der er ikke Forskjel paa Jøde og Græker; thi den Samme er Alles Herre, som er rig nok for alle dem som paakalde ham. Thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal vorde salig. Hvorledes skulde de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre uden der er Nogen som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde Fred,

som forkynde godt Budskab?" (Rom. 10, 11—15.) Og vi spørge: hvorledes kunne Menneskene være ansvarlige og komme under Fordommelse, uden at have kjendt det ringeste til Gud eller hans aabenbarede Lov? — Der er ingen Kristen og kun faa andre Mennesker, enten med eller uden Tro paa Gud, uden de jo indrømme, at i Mennesket Handlinger i det nærværende Liv ligger Spiren til hans Fremtids Skjæbne, baade i dette, og det tilkommende Liv, og alle Nutidens Begivenheder, deri indbefattet Menneskenes Handlinger, have deres Ophav eller Aarsag i en forbigangen Tid. Vor Tilværelse forudsætter vor Fødsel, og med vore daglige Handlinger hengaar Livet, hvorefter Døden ender vor Løbebane i denne Verden. Det kraftige skyggefulde Træ var en Gang en lille spæd Spire, der udsprang fra et lille Frø, der atter havde sin Oprindelse fra et tidligere Træ, og saaledes se vi i alle Retninger Vidnesbyrd om, at der ikke findes Noget uden at det har et Ophav eller Aarsag. Naar Lægen tager en Syg under Behandling søger han ligeledes sædvanligvis at udforske Sygdommens Aarsag, før han anvender Lægemidlet, og naar vi finde, at omtrent de fire Femtedele af den nulevende Menneskeslægt ere uden Evangeliets Lys og Kundskab, og derfor maa undvære dets herlige Velsignelser heri Verden, saa maa vi slutte, at der maa være en Aarsag for, at Gud, som er Alles Fader, har gjort denne store Forskjel imellem sine Børn i denne Tid, saavel som endnu mere i de hensvundne mørke, barbariske Tidsaldre, forend Evangeliet blev aabenbaret. Utallige Millioner ere hendøde uden Kundskab om Frelsens Plan eller det evige Evangelium, og maa derfor, efter den frafaldne Kristenheds Anskuelser, være evigt fortabte, uden at de med Forsæt have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Guds Bud. Vilde dette kunne kaldes retfærdigt? — Vilde dette være faderligt handlet mod en stakkels uvidende Flok Børn? —

Ligesaa uretfærdigt, som det vilde være at straffe Børn i det tilkommende Liv, uden en retfærdig Grund, ligesaa uretfærdigt vilde det være at straffe eller belønne Børnene i dette Liv, ved at give eller tilbageholde de himmelske Velsignelser, der ligesom Frøet frembringer det kraftige Træ, ere de Midler, hvorved Mennesket ene kan opnaa Ophøjelse og Frelse i det næste. Denne Aarsag maa derfor søges i en tidligere Tilværelse, ligesom vi efter Døden, ville se tilbage til det nuværende Liv, som Aarsagen til den Tilstand, hvori vi da ville befinde os — enten den er lyksalig eller ulyksalig. Gud har heller ikke ladet os være ganske i Uvidenhed angaaende et tidligere Liv og nogle af de Begivenheder og Omstændigheder, der have foraarsaget den store Forskjel, som viser sig heri Livet, og det vil vise os, at Gud har handlet baade som en retfærdig Gud og en kjærlig Fader mod sine Børn.

Der var en Tid, da „Morgenstjerner sang tilsammen og alle Guds Børn raabte for Glæde", og det var da „Gud grundfæstede Jorden", som han selv siger til sin Tjener. (Job. 38, 4—7.) Jesus, var „det Guds Lam, som bar al Verdens Synd" (Joh. 1, 29.) og han omtales senere af den samme elskelige Discipel, som „Lammet, det slagtede, fra Verdens Begyndelse." (Aab. 13, 8.) „Jesus var i Begyndelsen hos Gud;" thi han siger selv: „Herliggjør Du mig og nu, Fader! hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var." (Joh. 17, 5.) Han var den førstefødte af mange Brødre, „den usynlige Guds Billede,

al Skabningens Førstefødte." (Rom. 8, 29 og Kol. 1, 15.) Han udgik fra Faderen og gik tilbage til Faderen efter sin Død og Opstandelse. (Joh. 16, 28.) Angaaende Mennesket siger Skriften: „Aanden (eller Sjælen) vender tilbage til Gud, som gav den." (Præd. 12, 7.) Af disse Skriftsteder ses det tydeligt, at baade Jesus, den førstefødte af mange Brødre, saa vel som alle de andre af Guds Børn, indbefattende alle Menneskers Sjæle eller Aander, havde en Tilværelse i en anden Sfære, hvor de vare omgivne af andre Forhold og Omstændigheder end de, hvorunder de leve i denne jordiske, dødelig Tilstand; thi de kunde ikke vende tilbage til et Sted, hvor de aldrig havde været før. Eftersom de kunde glæde sig, da Gud grundfæstede Jorden, saa maa de have haft Forstand paa denne Skabelses Bestemmelse, som deres den Gang fremtidige Bolig; thi det er ikke muligt at kunne glæde sig, uden at der ogsaa maa være en Aarsag til Glæden. — Naar Jesus, allerede den Gang var anseet, som slagtet for Verdens tilkommende Synd, (thi dette var, før Jorden blev skabt) saa maa disse Aander have kjendt noget til den Plan, som Gud, deres fælles Fader, havde lagt for Menneskeslægtens Frelse og Ophøjelse, efter at de skulde komme paa denne Jord og, i større eller mindre Grad, henfalde til Synd og Alle blive Døden underkastede. „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger". (Ap. Gj. 15, 18.) Paulus skriver, at de Hellige vare blevne velsignede med al aandelig Velsignelse, i det Himmelske, i Kristo, og at de vare udvalgte i ham før Verdens Grundvold blev lagt . . . . . idet Gud forud bestemte dem til sønlig Udkaarelse hos sig selv, efter sin Villies Velbehagelighed . . . . . paa det de maatte være hans Herlighed til Lov, efterdi de forud haabede paa Kristus. (Ef. 1, 3-12; Rom. 8, 29.) Der har saaledes været Undervisning om Saliggjørelsens Plan, og følgelig maa Syndefaldet og dets Følger have været forstaaet af den Del af Guds Børn, som i denne deres første himmelske Tilværelse, haabede paa Kristus. Men hvorledes kunde de haabe uden Tro? eller tro uden Undervisning? — Skriften omtaler, at en Del af Himlens Indvaanere syndede og at de derfor bleve nedstyrtede til Helvede og overantvordede i Mørkets Lænker, at forvares til Dommen (2 Pet. 2, 4.) hvilket beviser, at Aanderne den Gang havde Handlefrihed saa vel som Forstand til at antage eller forkaste de Principer, som bleve dem lærte, ligesom de kunne gjøre i denne Verden, og det er derfor overensstemmende med fornuftige Slutninger, saa vel som med Bibelens Vidnesbyrd, at vi heri maa søge Aarsagen til den store Forskjel, som findes heri Livet, og at Menneskenes saa højst forskjellige Livsvilkaar, i religiøs Henseende, især ere Følgerne af vore Handlinger og Begreber i vor forrige Tilværelse, ligesom vor Lyksalighed eller Ulyksalighed i vor næste Tilværelse efter Døden vil være Følgerne af vore Handlinger og Begreber i den Tilværelse, hvori vi nu befinde os.

Gud er vore Aanders Fader. Det var derfor at Frelseren lærte sine Disciple at bede til „vor Fader, som bor i Himmelen." Det var ikke for at bibringe Menneskene urigtige Begreber om Gud, deres Skaber og Velgjører, men for at lære dem deres sande Forhold til ham. Paulus siger: „Vi ere jo hans Slægt." (Ap. Gj. 17, 28.) Jesus var den førstefødte af mange Brødre, som følgelig vare Sønner af den samme Fader, men da dette ikke

er Tilfældet med os heri dette Liv, saa burde det være indlysende for ethvert tænkende Menneske, at hermed menes vort Slægtsskabsforhold til vor Fader og Gud i Himmelen, hvorfra Aanden kom og hvortil den, efter Legemets Død, atter vender tilbage. Paulus skriver: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige, og leve?" — (Heb. 12, 9.) Vi have allerede omtalt, at Aanderne, medens de vare i deres himmelske Faders umiddelbare Nærværelse, have nydt Undervisning; at de, som siden bleve Guds Hellige her paa Jorden, raabte for Glæde da Jorden blev skabt; at de den Gang troede og haabede paa Kristus og at de vare blevne udvalgte og velsignede i det himmelske Hjem, med al aandelig Velsignelse. Vi have ogsaa lært, at „Gud ikke sparede de Engle, som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede", (2 Pet. 2, 4.) og efter hvad der blev vist Apostelen Johannes, i det mærkværdige Syn paa Øen Patmos, blev en Trediedel af Himlens Hærskarer saaledes udstødte fordi de syndede. Disse udstødte Aander maa vistnok have forsyndet sig i en forfærdelig Grad, siden at Gud, der elskede Verden, eller rettere sine Børn, som kom til denne Verden, saa højt, at han hengav sin enbaarne Søn, den førstefødte for at frelse dem, kunde straffe denne anden Del af sin Familie saa strengt. Men ligesom der i enhver anden Familie er en uendelig Forskjellighed i Karakter, Fatteevne og andre personlige Egenskaber hos de enkelte Individer, saaledes maa det have været med Guds talrige Familie i Himmelen. At en Del syndede saa meget, at de bleve nedstyrtede til Helvede, er allerede paavist, og at Andre kunde synde i mindre Grad, forinden de kom hertil Verden er derfor kun en ganske naturlig Slutning. Vi finde at Jesu Disciple nærede denne Anskuelse, som de sandsynligvis havde faaet ved deres Herres og Mesters personlige Undervisning; thi, da de, ved en vis Lejlighed, „saa et Menneske, som var blind født, spurgte hans Disciple ham, og sagde: Mester! hvo har syndet? denne eller hans Forældre? Jesus svarede: hverken denne syndede, ej heller hans Forældre; men paa det at Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham." (Joh. 9, 2—3.) Da dette Menneske var født blind, saa kunde der umuligt være Tale om anden Synd fra hans Side, end den han kunde have begaaet forinden han blev født, eller medens han endnu var i sin første aandelige Tilværelse hos Gud, i sit himmelske Hjem, og dersom dette Begreb havde været urigtigt, saa havde Frelseren næppe villet lade Disciplene forblive i en saadan Vildfarelse, men vilde have benyttet Lejligheden, ligesom han gjorde den Gang Saducæerne opkastede deres spidsfindige Spørgsmaal til ham angaaende Kvinden, der havde været gift med syv forskjellige Mænd efter hverandre. Men i Stedet for at sige, som ved hin Lejlighed: „I fare altid vild, idet I ikke kjende Skrifterne ej heller Guds Kraft", (Matth. 22, 24—34) lod han dem beholde deres Mening om en tidligere Tilværelse, og besvarede blot deres fremsatte Spørgsmaal om, det var paa Grund af Mandens egne Synder eller det var for Forældrenes Synd, at han var bleven født blind, ved at underrette dem om, at det var ingen af Delene. Ligesom Aanderne kunde synde og udsætte sig for Straf, saaledes kunde de ogsaa ved deres Lydighed og ædlere

Karakter opnaa særdeles Naadegaver i deres første aandelige Prøvestand, som vi allerede have bemærket, var Tilfældet med de Hellige i Apostlernes Dage, idet de, ved der at tro og haabe paa Kristus, (der skulde komme til Verden, ligesom de andre ufødte Aander,) „bleve velsignede med al aandelig Velsignelse i det Himmelske“ og udvalgte og beskikkede til at dannes i Guds Søns Billede, saa vel som til at faa deres Tilværelse paa Jorden, paa den Tid, da Guds Evangelium var paa Jorden, og derved fik Del i dets store Velsignelser. Hvad Andet kunde Paulus mene? Paulus siger om sig selv, at Gud, fra Moders Liv havde udseet ham og kaldet ham ved sin Naade til at forkynde Evangeliet for Hedningerne. (Gal. 1, 15.) Profeten Jeremias var ligeledes kaldet og beskikket, forinden han kom til denne Verden, og han skriver derom selv saaledes: „Og Herrens Ord skete til mig, sigende: Før jeg dannede Dig i Moders Liv kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet for Folkene.“ (Jer, 1—5.) Frelseren var ligeledes forudbeskikket til at være det Lam, der skulde gjøre Forsoning for Verdens Synder, og dersom man ønsker at vide Grunden til at han fik Fortrinet fremfor nogen Anden af Guds Sønner, saa ville vi lade Apostelen forklare det for os. Frelseren var den førstefødte af mange Brødre, og havde, ifølge den patriarkalske Familieorden, Forrangen, men det var ikke denne Omstændighed alene, men hans fremragende Karakter i Særdeleshed, som gav ham Fortrinet. Hør hvad Apostelen siger om ham: „Men til Sønnen siger han: Din Trone, o Gud! staar i al Evighed, Retvishedens Spir er dit Riges Spir. Du elskede Retfærdighed og hadede Uret, derfor har Gud, din Gud, salvet Dig med Glædens Olje fremfor dine Medbrødre.“ (Hebr. 1, 8—9.)

Der var, i gamle Dage, en Mand, som Gud kaldte sin Ven, og som Apostlerne kaldte „de Troendes Fader“. Hans Navn var Abraham, og Gud udkaarede ham til at være Stamfaderen til et Folk, som han vilde særligen velsigne med den sande Kundskab om deres Skaber og Forløser, og igjennem ham skulde ogsaa hele den øvrige Del af Menneslægten blive velsignet. Denne Mand havde flere personlige Besøg og Aabenbarelser af den Almægtige, og blandt megen anden interessant og herlig Undervisning, blev han ogsaa underrettet om Menneskets første Prøvestand og Guds retfærdige og faderlige Handlemaade med sine Børn, baade hisset og her i Livet. Denne Bog er, ved Forsynets Styrelse, kommen i de Sidste-Dages Helliges Besiddelse og blev, af Profeten Josef Smith, oversat fra Ægyptisk i det engelske Sprog. Vi kunne ikke, i denne Afhandling, give de nærmere Omstændigheder under hvilke Originalen kom i Josefs Besiddelse, men kunne indestaa for Sandheden. I denne (Abrahams) Bog læse vi følgende: „Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og sagde: Disse vil jeg gjøre til mine Fyrster; thi han stod iblandt dem som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og der stod En iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaa hist ned, thi der findes Rum, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord,

hvorpaa disse Aander kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gjøre alle Ting, hvad som helst Herren, deres Gud skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges; og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke opnaa Herlighed i samme Rige med dem, der holdt deres første Prøvestand; og de, der holde den anden Prøvestand skulle opnaa evindelig Herlighed."

(Fortsættes.)

Kostbare Perler.

Brudstykker af Taler, holdte til forskjellige Tider, af Kirkens ledende Mænd.

(Fortsat fra Side 344.)

„Om end al Verdens Beregning, Talent, Visdom og Dannelse havde ledsaget Mormons Bog, da den blev bragt mig, og, i det mest udsøgte Sprog, havde erklæret den at være sandfærdig og vilde have forsøgt at bevise det ved verdslig Visdom og Lærdom, saa vilde det kun have været, som en Røg, der opstiger og forsvinder. Men da jeg traf en Mand, uden Talent eller store Talegaver, som blot kunde sige: „Jeg veed, formedelst den Helligaands Kraft, at Mormons Bog er sand og at Josef Smith er en Herrens Profet", saa oplyste den Helligaand, som udgik fra den Mand, min Forstand, og jeg kunde se, at der var Lys, Herlighed og Udødelighed at vinde. Jeg blev selv saa paavirket og opfyldt af samme, at jeg var overbevist om at Mandens Vidnesbyrd var sandt. Jeg gjentager det, at Verdens Visdom alene, er ligesom en Røg, en Taage, der forsvinder saasnart Dagens straalende Lys viser sig, eller som Rimfrosten der bortdunster for Solens varme Straaler. Mine egne Anskuelser, naturlige Anlæg og Opdragelse maatte bøje sig for dette ligefremme, men kraftige Vidnesbyrd. Det gav min Forstand forøget Lys og fyldte min Sjæl med Glæde. Verden, med al dens Visdom og Magt, dens Kongers og Fyrsters Herlighed og gyldne Udstyr, synker ned til en Ubetydelighed i Sammenligning med en Guds Tjeners ligefremme og ukunstlede Vidnesbyrd."

„Hvad er det, som foraarsager at Mænd og Kvinder, der ikke tidligere plejede at tænke over, eller drøfte theologiske Emner, kunne drøfte saadanne paa en fornuftig Maade, ligesaa snart som Herrens Aand rører ved deres Forstand? De Fleste, som ere tilstede i denne Forsamling, kunne besvare dette Spørgsmaal. Det er den Helligaand, som taler igjennem Eder; I have modtaget en Del af det Lys, som kommer fra hin anden Verden, som vi ikke kunne se med vort naturlige Øje, og vi ere komne under en Indflydelse, hvis Virkninger kunne føles uden at man dog kan opdage Aarsagen, og det kan derfor kaldes et Mirakel."

„Forudsæt at jeg skulde blive kaldet til at prædike Evangeliet indtil mit Hovedhaar blev ganske hvidt og mine Lemmer rystede af Alderdoms Svaghed, og at jeg da skulde blive lagt i Graven uden at faa se min Familie mere heri Livet, vilde det saa være nogen Opofrelse? Nej, men det vilde derimod være en af de største Velsignelser, som

kunde tildeles noget dødeligt Menneske, at faa Anledning til at kalde Tusinder, og maaske Millioner, fra Mørket til Lyset, fra at være under Satans Magt og Uretfærdighed til den levende Guds retfærdige og sande Principer."

Den 1ste September 1889.

Herrens Værk.

„Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at der skal ikke ydermere siges: saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land! men, saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland, og af alle Landene, der som han havde fordrevet dem hen; og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. Se, jeg sender til mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og derefter vil jeg sende til mange Jægere, og de skulle jage dem paa alle Bjerge og paa alle Høje og af Revnerne i Klipperne". (Jer. 16, 14—16.)

Ovenstaaende mærkelige Profeti indbefatter en Mængde interessante og vigtige Begivenheder, der skulle gaa for sig i de sidste Dage, og som nu ere i fuld Virksomhed, uden at Menneskene lægge synderlig Mærke dertil, eller tænke at Herren derved opfylder disse Profetier bogstaveligt. Og dog skal den Tid endnu komme, da Guds indsamlede Israels skal sige, naar de se tilbage til Fædrenes historiske Fortid — deres Udfrielse af Ægypti-Land og Indsættelse i det Land, som en Gang flød med Mælk og Honning; hvor Salomon byggede Herrens herlige Tempel; hvor Profeter forkyndte dem Herrens Ord til Opmuntring og til Advarsel; hvor deres Fædre syndede og som Straf bleve bortførte i Fangenskab til Babylon, 70 Aar; hvorfra de igjen bleve bragte tilbage til det udvalgte Land, som Gud havde lovet Israel til en evig Ejendom; hvor Verdens Frelser blev født, opvoxede, lærte, led og døde, og dermed forløste en falden Verden, tilvejebragte Opstandelsen og Haab om evigt Liv for Alle, som tro; hvor deres Fædre, i Uvidenhed og Synd, havde korsfæstet Herlighedens Herre, og 40 Aar senere maatte lide en fortørnet Guds Straf og, som en Følge heraf, have været adspredte i alle Verdens Lande, forhaanede og forfulgte indtil, i disse sidste Dage, Gud atter har begyndt at samle sit Folk fra alle Lande, ved Fiskere og Jægere — naar de en Gang i Fremtiden, i deres lykkelige Hjem kunne „sidde under deres eget Vintræ og Figentræ, og Ingen mere tør vove at gjøre dem Fortræd", da ville de opfylde denne Del af Profetien, og udtrykke deres taknemmelige Ærefrygt for den Almægtiges Visdom, Magt og Godhed, i disse Ord: „Saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland og af alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem".

De ville tænke tilbage paa deres Fædres Lidelser iblandt de Folkeslag og Nationer, som have pint og plaget dem, og som bekjendte sig at tro paa al Verdens Frelser, ihvorvel han var en Jøde, af Davids kongelige Slægt, og var Fædrenes Haab og Glæde, skjønt en lille Del af Israel, under Indflydelse af

Vantro og aandeligt Mørke, havde forhærdet deres Hjærter og, derfor, som ufrugtbare Grene, vare blevne afbrudte fra det sande Olietræ og saaledes havde givet Anledning til, at vilde Grene (Hedningerne) bleve indpodede og fik drage Nytte af Træets Rod og Fedme, som Paulus saa smukt fremstiller. (Rom. 11. Kap.) De ville tænke sig selv hensatte i den svundne Tid, da deres Fædre maatte udholde næsten Alt, hvad Fanatisme og Bigoteri kunde frembringe af Lidelse og Sorg; de ville se sig i Armod, Sygdom og Undertrykkelse, uden Haab om en bedre Stilling i dette Liv og med saare dunkle Begreber om det næste; og dernæst ville en lysere Dags første Straaler vise sig i Horizonten, idet Fiskere og Jægere opsøge dem i deres fattige Boliger i disse fjerne nordlige Lande; de faa høre om Israels Gud, som gav deres Forfædre Aabenbaringer og Syner i gamle Dage, at han endnu er den samme, og ihukommer sin Pagt med Abraham, deres Fader; de faa høre om Engles Betjening, som i forrige Tider, om Profeter, om Mirakler, om Indsamlingen til Zion og Jerusalem, om „Forløseren som skal afvende Ugudelighed fra Jakob", om „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed" og, efter disse Reflektioner finde de sig selv i fuld Nydelse af alle disse herlige Velsignelser i de forjættede Lande, som deres himmelske Fader har skjænket dem her paa Jorden. Med blandede Følelser se de derfor tilbage paa de Scener, som have gaaet forud og tilvejebragt denne lykkelige Forandring.

Er alt dette Indbildning eller Drøm? — De sidste sexti Aar have fremstillet mange af de Scener og Begivenheder, som staa i Forbindelse med denne mærkelige Profeti's Opfyldelse. Gud har aabenbaret sig og kaldet en Mand, Josef Smith, til at være en Profet for Folkene. Engle have undervist ham og paa andre Maader været ham behjælpelige med at grundlægge de sidste Dages store Værk, der er beregnet paa „at samle Alt under et Hoved, baade det som er i Himlen og paa Jorden"; „at gjenoprette Israel Riget" og indsamle Israels Børn fra Norden Land og fra alle de Lande, hvorhen de have været fordrevne. Joderne samle sig til Jerusalem og de Sidste-Dages Hellige, som ogsaa ere af Israel og mest af Josefs Stamme, samle sig til Zion i Amerika, hvor de allerede, under Guds Velsignelse have faaet „den ufrugtbare Mark til at glæde sig, og Ørkenen til at blomstre som en Rose"; hvor de bygge Templer til Herren, Israels Gud; hvorfra der udsendes baade „Jægere og Fiskere", for at samle de adspredte Faar og hvortil mange Folk aarlig gaa op, udtrykkeligen i den Hensigt „at de maa lære mere om Herrens Veje og vandre paa hans Stier". „De fare som en Sky og som Duer til deres Vinduer" og „komme til Zion med Frydesang og evig Glæde"; „thi Herren har grundfæstet Zion, paa det, de Elendige iblandt hans Folk, skulle finde Tilflugt der". C.

Ankomst.

Den 28de August ankom følgende Missionærer fra Zion: Truels A. Halgren, fra Ogden; James Petersen, fra South Jorden; Hans Martin Hansen, fra Fremont; A. P. Renstrøm, fra Huntsville; M. A. Hansen, fra Elsinore; Boye P. B. Petersen, fra Castle Dale; Oleen N. Stohl, fra Brigham City; A. P. Andersen, fra Salt Lake City og James Keller, fra Mink Creek.

Det er os en Glæde at kunne byde disse vore Brodre Velkommen, som Medarbejdere i Herrens Vingaard, og vi onske dem Held og Guds Velsignelse i den ansvarsfulde Stilling, som de nu komme til at indtage, som Sandhedens Budbærere til Folket i disse Lande.

Beskikkelse.

Disse Brodre ere herved beskikkede til at virke som Missionærer i følgende Konferencer: James Petersen og James Keller, i Kjøbenhavns Konference; M. A. Hansen og Boye P. B. Petersen, i Aarhus Konference; Truels A. Halgren og Oleen N. Stohl, i Skaane Konferenee; A. P. Renstrøm og A. P. Andersen, i Stockholms Konference, og Hans Martin Hansen, i Kristiania Konference.

Ligeledes er Ældste L. P. Nielsen løst fra at virke i Aalborg Konf. og herved beskikket til at arbejde i Kristiania Konf., under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Emigranterne.

Ved Brev fra Ældste J. C. A. Wejbye, Foreren for den sidste Emigration, ere vi underrettede om, at Selskabet ankom til Hull, Søndag Eftermiddag, den 11te August, i bedste Velgaaende. De havde samme Dags Formiddag afholdt Forsamling paa Skibets Dæk, med Kaptajnens Tilladelse, og havde i det Hele taget, mødt megen Velvillie hos Skibets Besætning. Næste Dags Morgen Kl. 6 kom de i Land og fik deres Rejsegods efterseet af Toldvæsenet, og tillige maatte hver Familie, saa vel som de enkelte Personer, fremvise deres Sundheds-Attest fra Doktoren i Kjobenhavn, før de kunde faa Billeter til Jernbanen. Selskabet forlod Hull Kl. 10, Form., og ankom til Liverpool om Eftermiddagen Kl. 3³⁰, og bleve der mødte af Ejeren af Hotel „Svea", som førte dem til samme, hvor de bleve indlogerede. Selskabet skulde afsejle fra Liverpool den 17de August og de samme Brødre som vare anbetroede Ledelsen her fra Kjøbenhavn, bleve af Præs. Teasdale beskikkede til at fortsætte deres ansvarsfulde Kald indtil de have ført de Hellige til deres Bestemmelsessted.

Martyrer for Sandheden.

(Fra Deseret News.)

Ved at undersøge Kirkens Historie finde vi, at omtrent fyrretyve Personer have maattet lade Livet, som Martyrer for Sandhedens Sag i denne Evangeli-Uddeling; men hermed menes dog kun dem, hvis Blod virkelig er blevet udgydt for Jesu Vidnesbyrds Skyld, og ikke de mange, der ere faldne, som en Følge af Lidelser og Savn, som de maatte gjennemgaa i Kirkens tidligere Dage; thi man regner, at mindst tre Hundrede mistede Livet under Forføl-

gelserne i Missouri alene. Adskillige ere ogsaa døde, som en indirikte Følge af de senere Aars Forfølgelse i Utah.

Den 25de Marts 1832, om Natten, blev Josef Smith og Sidney Rigdon slæbte ud af deres Senge, medens de boede i Byen Hiram, Portage County, Ohio Stat, og bleve indsmurte i Tjære og bestrøede med Fjær, og paa andre Maader haardt mishandlede. Man hældte Skedevand i Josefs Mund og holdt ham ved Struben saalænge til han tabte Aandedrættet, hvorefter han blev efterladt som død. Et af hans Børn, som laa syg af Meslinger, og var i samme Seng, som Josef, da Pøbelen brød ind i Huset, fik derved en saa stærk Forkølelse, at det døde kort efter, og hun kan derfor med Rette anses som den første Myrtyr i vor Tidsalder. Den første Mand, som blev skudt og dræbt af Pøbelen, var Andrew Barber; dette skete den 12te November 1833, nogle Mile vest for the Big Blue (den store blaa Flod) i Jackson County. i Staten Missouri, i en Træfning, som de Hellige havde med deres Fjender, der gjorde Overfald om Natten. Ved samme Lejlighed bleve to af Pøbelen dræbte og adskillige bleve saarede paa begge Sider.

Den 25de October 1838 forefaldt en anden Træfning mellem Pøbelen og omtrent fem og halvfjerssindstyve af Brødrene, ved Crooked River, (den bugtede Flod) i Caldwell County, i samme Stat. Ved denne Lejlighed faldt Gideon Carter, og elleve andre Brødre bleve saarede. Iblandt dem var Apostelen David W. Patten og Patrick O. Bannion, som begge døde kort efter.

Fem Dage senere forefaldt Blodbadet ved Haun's Mølle, hvor atten eller nitten værgeløse Hellige bleve dræbte paa en umenneskelig Maade af Pøbelen. Navnene paa disse Martyrer, saa vidt som de ere os bekjendte, ere følgende: Thomas Mc. Bride; Levi N. Merrick; Elias Benner; Josiah Fuller; Benjamin Lewis; Alexander Campbell; Warren Smith; Sardius Smith; George S. Richards; William Napier; Augustine Harmer; Simon Cox; Hiram Abbot; John York; Charles Merrick; John Lee og John Byers. Blandt de saarede, der senere kom sig, vare Isaac Laney; Jacob og George Myers; Tarlton Lewis; Jacob Potts; Charles Jimison; John Walker; Alma Smith og Pigen Mary Stedwell, der blev skudt i Haanden, medens hun søgte at komme bort.

Enkelthederne ved Profeten Josefs og Patriarken Hyrum Smiths Martyrdød ere saa velbekjendt for de Hellige, at vi ikke her behove af beskrive dem. Vi ville derfor blot bemærke, at da Klokken var omtrent tyve Minuter over fem om Eftermiddagen den 27de Juni 1844, omringede en bevæbnet Pøbel, der havde sværtet Ansigterne for at være ukjendelige, Fængslet i Carthago, i Staten Illinois, og myrdede Josef og Hyrnm Smith, med frit Overlæg og i koldt Blod, og paa samme Tid blev Apostelen John Taylor haardt saaret af fire Kugler, medens Willard Richards, der ogsaa var tilstede, slap uskadt. Denne djævelske Gjerning blev udført, medens disse Mænd sad i Forvaring og ventede at komme i Forhør under Guvernørens højtidelige Løfte om Beskyttelse, da det var sagt ham, at Pøbelen pønsede paa at myrde dem.

Den næste Martyr var Edmund Durfee, som Pøbelen dræbte i Green Plains (Grønne Sletter) i Hancock County, i Staten Illinois, i November 1845. Omtrent paa samme Tid blev Joshua Smith forgivet i Byen Carthago.

Den 12te September 1846 forefaldt Kampen ved Nanvoo. Her faldt William Anderson og hans Søn August, samt Isaac Norris; flere Andre bleve saarede under denne Forsvarskamp. Pøbelen, som blev dreven tilbage, led ogsaa et føleligt Tab.

I Maj 1857, blev Apostelen Parley P. Pratt forfulgt af tre blodtørstige Skurke, medens han var undervejs fra St. Louis til Arkansas. Den ene af disse var Hector H. Mc. Lean, der tidligere havde erklæret aabenlyst, at han vilde dræbe Pratt. For bedre at opnaa deres Hensigt, fik de ham arresteret paa en opdigtet Anklage, men han blev strax frikjendt af de forenede Staters Ret i Van Buren. Disse Mordere fulgte derpaa efter ham og myrdede ham i koldt Blod, nær Staden Van Buren, i Arkansas, den 13de Maj 1857.

Vi komme nu til at omtale flere Missionærer, som, i de senere Aar, have lidt Martyrdøden, og som have udvist en høj Grad af Gudhengivenhed og Mod, idet de gik Døden imøde for Sandhedens og Retfærdighedens Sag.

Josef Standing blev saaledes grusomt myrdet af en bevæbnet Pøbelhob, den 21de Juli 1879, i Nærheden af Varnells Jernbane-Station, i Whitfield County, i Staten Georgia, medens han var paa sin anden Mission i de sydlige Stater. Hans Medarbejder, Rudger Clawson, undgik, ved Forsynets forunderlige Styrelse, at dele samme Skjæbne, idet Pøbelen lod ham gaa, saa at han kunde vende tilbage og medbringe Martyrens Lig.

Den 10de August 1884, blev en af de mest barbariske Handlinger udført, som nogensinde er bleven optegnet i Kirkens Historie, idet Ældsterne W. S. Berry og John H. Gibbs fra Utah, samt to unge Mænd, Brødrene Conder, bleve myrdede af en bevæbnet Pøbel; deres gamle Moder blev ogsaa haardt saaret ved samme Lejlighed. Anføreren for denne Bande, David Hinson, blev ogsaa dræbt. Denne skrækkelige Scene forefaldt i Familien Conders Hjem, ved Cane Creek, i Lewis County, i Staten Tennessee, medens disse Martyrer vare forsamlede til Gudstjeneste, Søndagformiddag.

Den Sidste, som, indtil Dato, er bleven myrdet, saavidt som vi have paalidelige Efterretninger derom, var Edward M. Dalton, som blev myrdet af en Retsbetjent ved Navn William Thompson, medens han, uden at ane nogen Fare, red ganske rolig paa Gaden i Byen Parowan, Iron County, Utah. Dette skete den 16de December 1886.

Vi ville endvidere til Slutning bemærke, at skjønt disse ere Alle, som vi vide med Vished at være faldne som Martyrer, siden de Sidste-Dages Værk begyndte, saa ere der mange andre Tilfælde, i hvilke Guds Tjenere bleve haardt saarede, men, ved Guds Kraft og Godhed, der ledsagede hans Tjeneres Administration til de Lidende, bleve helbredte og levede i mange Aar derefter. Nogle Saadanne leve endnu, og de kunne vistnok med Rette kaldes levende Martyrer. Blandt dem kan man regne Philo Dibble, som blev skudt i Underlivet, under det foromtalte Overfald som Pøbelen gjorde ved Big Blue, i Jackson County, Missouri, den 14de November 1833. Isaac Laney og Alma Smith bleve haardt saarede ved Blodbadet ved Haun's Mølle, idet at Førstnævnte blev bogstavelig gjennemboret af flere Kugler, medens Sidstnævnte fik næsten hele Hoften skudt bort. Disse Brødre bleve helbredte formedelst Guds Kraft og levede mere end fem og tredive Aar efter den Tid. Ældste Laney døde i Saltsøstaden, den

31te October 1883, og Ældste Alma Smith i Coalville, Utah, den 19de Juni 1887.

Vi kunne have tilføjet Navnene paa mange, der ere døde, medens de vare paa Mission i fremmede Lande, og følgelig, i en vis Forstand, ere Martyrer, og af Saadanne have to Mænd forladt denne Verden, i Løbet af de sidste to Aar, men vi føle os overbeviste om, at de Opofrelser, som disse ædle Mænd have gjort, ved at hengive deres Liv for Sandhedens Sag, og for at udbrede den blandt deres Medmennesker, ville bringe dem en herlig og evigvarende Belønning herefter, medens deres Navne, her blandt de Sidste-Dages Hellige, ville blive holdte i Ære og taknemmelig Erindring, som Martyrer, der have forherliget Guds Navn paa Jorden.

Himlens første Lov.

(Af Ældste T. E. Basset.)

Man indrømmer i Almindelighed, at Orden er Himlens første Lov. At dette Princip er en absolut nødvendig Betingelse for den rette Bestyrelse og Ordning af enhver Nation, Organisation og Forening, er en Kjendsgjerning, som Ingen vil benægte. Dersom ikke dette Princip existerede, saa vilde der herske Forvirring allevegne; al Regjeringsform vilde opløses og alt Samfundsliv vilde ophøre. Men kan dette Princip virkelig kaldes Himlens første Lov, naar den umulig kunde existere uden Lydigheds Principet? Den Orden, som existerer i Hæren, i Skolen eller i Værkstederne, saa vel som alle andre Steder, er altid en Følge af fuldkommen Lydighed under de Regler, Love og Bestemmelser, som udgaa fra de Styrende.

Den Kjendsgjerning, at Orden ikke kan bestaa uden Lydigheds Principet, er derfor et afgjørende Bevis for, at Lydighed existerede førend Orden, og at sidstnævnte er en Følge af førstnævnte Princip, naar det bliver anvendt paa den rette Maade. Det er Spiren eller Aarsagen til, at Alt, hvad der henhører til Guds Rige har Fremgang, og det samme er ogsaa Tilfælde med alle andre rosværdige Foretagender, som blot ere af verdslig Beskaffenhed.

Profeten Josef Smith sagde en Gang: „Før Verden blev skabt, blev en uigjenkaldelig Lov udstedt, hvoraf alle Velsignelser afhænger, og naar vi erholde nogen af Guds Velsignelser, saa er det formedelst Lydighed under de Love, hvoraf disse Velsignelser ere afhængige."

Vi kunne ikke, med god Grund, vente at erholde nogen af den Almægtiges Velsignelser, uden at rette os efter de Bestemmelser, som ville berettige os til de lovede Velsignelser. Der er aabenbaret os et tilstrækkeligt Antal Love og Ordinantser, til at sikre os alle de Velsignelser, som vort Hjærte kunde ønske sig, dersom vi ville vise tilstrækkelig Lydighed under dem. Blandt disse Love og Ordinantser ville vi nævne:

1) Daabens Ordinantse, som, naar den bliver anvendt paa rette Maade og

ledsaget af Tro og alvorlig Omvendelse, vil sikre os Tilgivelse for vore Synder.

2) Naar vi ære vore Forældre, ere vi lovede, at vi skulle leve længe paa Jorden.

3) Naar vi holde Visdoms-Ordet ere vi lovede Sundhed — at vi skulle kunne løbe uden at blive trætte, gaa uden at udmattes, og at vi skulle finde Kundskabens skjulte Skatte, og sluttelig, at Dødens Engel skal gaa os forbi, ligesom han gik Israels Børn forbi i gamle Dage.

4) Angaaende Tiendeloven har Herren sagt ved Profeten Malachias: „Fører al Tienden til mit Forraadshus og lad der være Spise i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne Eder Himmelens Sluser, og udgyde Eder Velsignelse, indtil I have ikke Nok at tage udi." (Mal. 3, 10.) Denne er den eneste Lov, som vi ere bekjendte med, der lover os, at vi, ved at adlyde den, ikke skulle blive brændte paa Herrens store Dag.

5) Naar vi deltage værdigen i Nadverens Sakramente, saa have vi Løfte om evigt Liv, og at vi skulle opstaa paa den yderste Dag.

6) Naar vi lade os indsamle til det Sted, som Herren har bestemt til Indsamligsstedet, have vi faaet Løfte om, at vi skulle undgaa de Straffedomme, som Frelseren og hans Apostler forudsagde, at skulle komme over Jorden. Desforuden ville vi paa Indsamlingsstedet kunne erholde mange store Velsignelser i Herrens Hus.

7) Naar vi ville forlade Alt, hvad der er os kjært og dyrebart heri Livet, for Evangeliets Skyld, ere vi blevne lovede af ham, som ikke kan lyve, at vi skulle faa mangefold igjen i dette Liv, og, i det tilkommende, evigt Liv.

8) Ved at efterleve alle Evangeliets Love og Ordinantser, have vi Løfte om den Helligaands Gave, som skal minde os om det Forbigangne, og vise os baade det Nærværende og det Tilkommende. Den vil ogsaa, i mange Tilfælde, give os Evne til at tale i fremmede Tungemaal, helbrede de Syge, uddrive Djævle, gjøre mange kraftige Undergjerninger og bringe os frem i den første Opstandelse, i Besiddelse af Udødelighed og evigt Liv, og i Forening med Kristus, skulle vi regjere over Jorden og faa være i hans Nærværelse altid og denne Klode blive en himmelsk Bolig, Satan være bunden og Fred herske overalt blandt Mennesker og Dyr.

Disse store og herlige Velsignelser burde visselig være tilstrækkelige til at opmuntre enhver troende Kristen, til at adlyde alle Evangeliets Love og Ordinantser, lige saa snart som de blive bekjendt med dem, uden at agte paa Verdens Fornærmelser, Spot eller Haan.

Profeten Samuel har sagt, at „Lydighed er bedre end Offer og at give Agt (paa Herrens Ord er mere værd) end Fedmen af Væddere". (1 Sam. 15. 22.) Det er paa dette Princip, at Menneskene have erholdt alle de Velsignelser, som de nogensinde have nydt. Det var, f. Expl., ikke blot Blodet, med hvilket Dørstolperne vare overstrøgne, der frelste de førstefødte af Israels Børn; heller ikke var det blot fordi, at de gik omkring Staden Jericho, at Murene faldt, ej heller var det blot ved at tvætte sig syv Gange i Jordans Vande, at Naaman, den Syrer, blev helbredet af sin Spedalskhed, men det var, i hvert af disse Tilfælde, L y d i g h e d u n d e r G u d s B e f a l i n g e r, der bragte de her omtalte Velsignelser.

Ligesaa nødvendigt, som det er at vise Lydighed til alle Evangeliets Love og Ordinantser for at erholde de lovede Velsignelser, er det at være lydig imod Kirkens bemyndigede Embedsmænd, for at alle Udestaaelser mellem Medlemmerne kunne blive bilagte i Mindelighed, og ingen Splid eller Uenighed herske i Menigheden, men Præstedømmets Kjendelse være afgjørende i alle Sager, saa at Guds Tjenere kunne udføre alle deres Kalds Pligter „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og Kristi Legemes Opbyggelse". Men ligesom Lydighed maa gaa forud for Orden, som vi har vist i det foregaaende, saaledes er ogsaa Ydmyghed en absolut Nødvendighed, for at kunne være villig til at underkaste sig Præstedømmet og Evangeliets Love og Ordinantser. Vi kunne derfor, med god Grund, sige, at Ydmyghed er Grundvolden til et gudfrygtigt, retfærdigt, nyttigt og gavnligt Liv. Anvendelsen af dette Princip vil gjøre os forsonlig og overbærende mod alle Mennesker, ligesom Gud, for Kristi Skyld, har tilgivet os; vi ville være i Besiddelse af den barnlige, tillidsfulde, gudhengivne Følelse, uden hvilken vi ikke kunne indkomme i Guds Rige, thi saaledes erklærede Frelseren; vi ville gjøre godt mod dem, som gjøre os Ondt, og bede for dem, som gjøre os Skade og forfølge os. Paa den Maade ville vi træde i vor ældre Broders Fodspor, hvis hele Liv blev anvendt til at gjøre Godt mod alle Mennesker, og som, endog efter sin Opstandelse, da han var iført Udødelighed, var saa ydmyg, at han med, sine Disciple deltog af jordisk Føde, som han selv personlig havde tillavet. Her have vi, i Frelserens Exempel, en straalende Modsætning til mange stolte og syndefulde Væsener her paa Jorden, der ikke tænke paa andet, end at søge Ære og Anseelse over deres Medmennesker, gjennem listige Anslag og Voldsgjerninger; Væsener, der slet ikke tage deres Medmenneskers Vel i Betragtning, naar de blot kunne faa deres egne sanselige Lyster tilfredsstillede.

Poesi.

Eva's Drøm.

Fra Himlen udstødt — Mørkets Fyrste svæver
Mod den, for Adam, nylig skabte Jord,
Hvor, fra Guds Paradis, mod Himlen hæver
Naturens Lovsang sig i saligt Kor.

Der hendø Fuglesangens sidste Toner
Og Solen Afsked tager med et Kys;
Den fulde Maane, over Skovens Kroner,
Sig viser blid, som Nattevagt og Lys.

Og sidst, to rene Sjæle Herren prise —
Thi Eva ved sin Adams Side stod —
Med Tak til Gud, af Livsens Træ de spiste
Og spejle sig i Livsens klare Flod.

Lovprisende Guds underfulde Veje,
Hans Kjærlighed opfylder Begges Sind,
Til ogsaa de, paa bløde Blomsterleje,
I søde Drømme saligt slumre ind.

Da nærmed' Satan sig — hans Øjne lued' —
I disse To, han Hævnens Ofre saa;
I Disses Fald, en Verdens Fald han skued',
Uskyldige, som her for ham de laa.

Forsigtig tog han Plads ved Kvindens Side —
Men hun, i Drømme, Lysets Engel ser —
Hans sledske Ord i hendes Øren glide
Og Smigrens Gift hun drikker med Begjær.

„O Eva!" kvad han, „Himlens skjønne Datter!
Du Jordens Dronning! Adams ædle Brud!
Din store Fremtid Du vist næppe fatter,
Thi Du skal en Gang blive lig en Gud."

„Nu er Du vistnok hele Jordens Glæde,
Men dog, trods al din Ynde, kun et Lam;
Af Kundskabstræets Frugt Du burde æde,
Da vilde Du ophøje Dig og ham."

„I Havens Midte Herren derfor satte
Det skjønne Træ, hvoraf man Visdom faar,
Hvoraf man samler Kundskabs rige Skatte
Og Godt og Ondt, som Herren selv forstaar."

„Hvad er vel Herren selv paa Himlens Trone,
Om ikke uindskrænket var hans Magt? —
Hvad Værd for ham, en himmelsk Kongekrone,
Som ikke Kundskabs Sejre ham har bragt?"

Saa talte Lucifer, med Englestemme,
Og derpaa skyndsomt Stedet han forlod,
Men Eva kunde ikke Drømmen glemme,
Da aarle hun om Morgenen opstod.

C.

Dødsfald.

Hans Peter Holm døde i Moroni, Utah den 10de Juli 1889. Han var født den 17de December 1820 i Rønne, paa Bornholm, hvor han annammede Evangeliet. Han emigrerede til Utah i 1853, og var en trofast Sidste-Dages Hellig til det Sidste.

Olaves Iversen døde i Logan, Utah, den 10de Juni 1889. Han var født i Nærheden af Kristiania, Norge, den 6te April 1819, og annammede Evangeliet i sit Fødeland, hvorfra han, med Familie emigrerede til Utah. Fred med hans Støv! han var en god Mand.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1fte Sal.